

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 05.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2423** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба /именована „искова молба“/ на Г. В. Т. от Г. М. срещу Заповед № Чр-30-1-9/05.03.2010 г. на П. на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.“ /ДА „ДР и ВВЗ“/, с която на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение. Претендира се присъждане на обезщетение на основание чл. 104 от ЗДСл, за времето през което оспорваният не е заемал Д. служба. Иска се осъждане на ответника да впише в служебната книжка на Т., отмяната на акта, с който е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, се твърди, че оспорената заповед трябва да бъде отменена, като незаконосъобразна. Сочи се, че административният орган я е издал и връчил докато Т. е бил в отпуск поради временна неработоспособност и в нея не са посочени никакви мотиви. В проведеното по делото открито заседание, Г. Т. се явява лично, като поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на П. на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.“ не се явява. Процесуалният му представител, юрисконсулт Базлянков оспорва жалбата. Намира, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материалноправни разпоредби и целта на закона. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 13 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с

приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със Заповед № Чр-12-1-88/10.09.2009 г. на П. на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.“, на основание чл. 9, чл. 10д, ал. 4 и чл. 12 от ЗДСл, Г. Т. е назначен на длъжността „Главен експерт“, с ранг IV младши в Териториална дирекция „Д. Р.“ на ДА „ДР и ВВЗ, считано от 11.09.2009 г. На 14.09.2009 г. му е връчена длъжностна характеристика за посочената длъжност.

От приетия по делото като доказателство болничен лист № 3612046, издаден на 19.03.2010 г. от СБРССЗ „М.“ ЕООД се установява, че Г. Т. е бил в отпуск поради временна неработоспособност от 10.03.2010 г. до 01.04.2010 г.

С писмо от изх. № 10-09-478/04.03.2010 г. Директора на ТД „ДР“ – Г. В е уведомил П. на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.“, назначения на длъжността „Главен експерт“ в Дирекцията Г. Т. от момента на назначаването си има само 7 реално отработени дни. Същият многократно е правил изявления, че няма желание да изпълнява тази длъжност и че ще си търси нова, подходяща за него работа.

Видно от служебна бележка 482/01.03.2010 г., издадена от П. на Общински Съвет – Г. М., на 01.03.2010 г. общинският съветник Г. Т. е бил ангажиран за заседание на съвета на 01.03.2010 г.

Преценявайки наличието на материалноправните предпоставки по чл. 12, ал. 1 от Председателят на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.“ е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. - град, I отделение, 13 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Г. Т. лично, видно от саморъчния подпис, положен върху приложения по делото екземпляр, на 19.03.2010 г. Жалбата, подадена директно в АССГ на 24.03.2010 г. /вх. № 6214/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, засягащ негови права и законни интереси и следователно подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл.

Предвид специфичния характер на държавната служба - заемане на платена щатна длъжност в държавната администрация, с цел подпомагане орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия, тази разпоредба предоставя възможност органът по назначаване, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност да прекрати служебното правоотношение с държавния служител, без да има задължението да го предизвести за това, без да е задължен да излага мотиви и без да е задължен да извършва подбор или да оценява качеството на изпълнение на служебните задължения. Следователно в правомощията му, при условията на оперативна самостоятелност е да прекрати правоотношението по своя преценка. На съдебен контрол за законосъобразност подлежи само това, дали заповедта е издадена от компетентен орган, в посочения в чл. 12, ал. 1 ЗДСл срок и при спазване на предпоставките по същия текст. Достатъчно условие за прекратяване на правоотношението на това основание е служителят да е бил назначен за първи път на

Д. служба и да не е изтекъл едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност. В разглеждания случай датата на назначаване на жалбоподателя на Д. служба за първи път е датата, посочена в Заповед № Чр-12-1-88/10.09.2009 г. Компетентният административен орган законосъобразно е упражнил правото си да прекрати служебното правоотношение на Д. служител, назначен за първи път на Д. служба, в така наречения "изпитателен срок", без да е бил обвързан от задължението да преценява други обстоятелства, включително начина на изпълнение на служебните задължения.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност на обжалваната заповед поради връчването ѝ по време на болничен отпуск. Със Закона за държавния служител се уреждат условията и редът за възникването, съдържанието и прекратяването на служебното правоотношение с държавните служители. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 12 от Закона за Администрацията, според която редът за назначаването и статутът на държавните служители се определят със закон. Държавните служители са нова, самостоятелна категория служители, чиито права и задължения се уреждат от ЗДСл. Те се назначават на длъжности, посочени изчерпателно в Единния класификатор на длъжностите в администрацията. Държавната служба се изпълнява въз основа на назначаване от орган на Д. власт, който издава административен акт с предписана от закона форма и съдържание. Както назначаването е извършено при условията и реда на ЗДСл, така и прекратяването на служебното правоотношение е регулирано от този закон. Правният режим, на който се подчиняват служебните правоотношения, не предвижда специална закрила на държавните служители при прекратяване на служебното правоотношение, освен в хипотезата на чл. 107б от ЗДСл. При наличието на нарочна уредба на правното положение на държавните служители, отклонения от нея могат да се предвидят само с изрична правна норма. Уреденият правен режим не предвижда специална закрила при уволнение на държавни служители, ползващи отпуск поради временна нетрудоспособност. При изчерпателна регламентация на правното положение на държавните служители, отклонения от тази уредба се допускат само с изрична правна норма. Такова изключение законът не съдържа относно прекратяването на правоотношението по време на отпуск, поради временна неработоспособност. Аналогия с уредената закрила при трудовите правоотношения не може да прави предвид и характера на служебното правоотношение. Аналогията в този случай е недопустима, предвид което позоваването на въведената с КТ закрила не отчита съществените отлики между трудовите и служебните правоотношения, подчинени на различен правен режим, независимо от сходния предмет - прстиране на работна сила срещу заплащане. Този извод се налага и законодателното разрешение, възприето с текста на чл. 107б от ЗДСл, т. е. не може да се приеме, че е налице празнота в закона. Ето защо, въведената с разпоредбата на чл. 333 от КТ специална закрила е относима единствено за прекратяване на трудовите правоотношения, но е неприложима за правоотношения, възникнали и развили се по ЗДСл. В ЗДСл няма правна норма, препращаща към субсидиарно прилагане на КТ за неуредените случаи. Точно обратно - нормите от КТ се прилагат по отношение на държавните служители само в изрично посочени от ЗДСл случаи - чл. 63 и чл. 66, чл. 101, ал. 3 и чл. 119. Липсата на нормативно установени случаи на специална закрила на държавните служители при определен вид действия на органа по назначаване, предполага липсата на законодателна воля за установяване на "закрила", а не за празнота на закона, водеща до

прилагане на други норми по аналогия. По изложените съображения, връчването на заповедта по време на ползване на болничен отпуск от жалбоподателя не води до нейната незаконосъобразност. В този смисъл е и практиката на съдилищата / Решение № 9835 от 20.07.2009 г. на ВАС по административно дело № 1780/2009 г., Решение от 3.11.2008 г. на АдмС - С. по административно дело № 4517/2008 г., I отделение, 2 състав и др./.

От направените разсъждения следва единствено възможния извод - оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с целта на закона и при правилно тълкуване и приложение материално-правните разпоредби, поради което следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна. По отношение на претендираното от Т. обезщетение за времето, през което той е останал без работа, съдът намира същото за недопустимо, предвид разпоредбата на чл. 207, ал. 2 от АПК, съгласно която производството по иска се прекратява, ако оспорването на административния акт бъде отхвърлено. По тази причина жалбата в тази ѝ част следва да се остави без разглеждане, а производството по делото да бъде прекратено.

Претенцията за осъждане на П. на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.“ да впише в служебната книжка на жалбоподателя отмяната на акта, с който е прекратено служебното му правоотношение, съдът намира за недопустима. В чл. 123 от ЗДС и чл. 8, ал. 2 от Наредбата за служебното положение на държавните служители е предвидено, че когато актът за прекратяването на служебното правоотношение бъде отменен от органа по назначаването или от съда, или бъде поправено основанието за прекратяване на служебното правоотношение, настъпилата промяна се вписва в служебната книжка на държавния служител. Т.е. за да е налице правен интерес за държавния служител да иска такова вписване, е необходимо актът за прекратяване на служебното му правоотношение да е бил отменен по съдебен или административен ред, съответното решение да е влязло в сила и административният орган да не е изпълнил задължението си да впише новонастъпилите обстоятелства в служебната книжка на лицето. В случая, това очевидно не е така, поради което жалбата и в тази ѝ част следва да се остави без разглеждане.

Предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на същия следва да се присъдят разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 и чл. 207, ал. 2 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 13 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. В. Т. от Г. М. срещу Заповед № Чр-30-1-9/05.03.2010 г. на П. на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.“ /ДА „ДР и ВВЗ“/, с която на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Г. В. Т. от Г. М. в частта, в която се иска присъждане на обезщетение за времето, през което той не е заемал Д. служба.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 2423 по описа за 2010 г. в тази му част.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Г. В. Т. от Г. М. в частта, в която се иска

осъждане на П. на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.” да впише в служебната книжка на жалбоподателя отмяната на акта, с който е прекратено служебното му правоотношение.
ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 2423 по описа за 2010 г. в тази му част.

ОСЪЖДА Г. В. Т. с адрес: Г. М., У. „О.” № 4а, с ЕГН * да заплати на Д. А. „Д. Р. и Военновременни З.” сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 2423 по описа за 2010 г. на Административен съд С. - град.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б